

ОСІННЕ СОНЦЕ.

Людвика Якобовского.

Сяє на сонци простір, як із срібла,
я, мов огнисте вино, його пю...
Черче сумний і чернице поблідла,
я вам те сонце з порадою шлю.

Гляньте! як моргає хлопець, сьмієть ся!
Гей! а дівчина марнує роки? —
В двійку і трійку найкрасше ще пєть ся,
йдіть же і пийте із сонця ріки!

Чуєте ви ті пісні сумовиті?
Гей! перед смертю щастє берім!
Поки лунають скрипки нерозбиті,
вальса найкрасшого грайте ще всім!

З німецького переклав О. М.

